

KIS LAP

BÁBU-ISKOLA. (lásd 199. l.)

PÉTER ÉS AZ Ő FÓKÁJA.

— Elbeszélés a tengerész-életből. —

(Vége.)

ZÓRAKOZÁSOM egyedül Pista fókám volt, melyet mindenféle bohóságokra tanitgattam. Csináltam egy furulyát s mikor Pista az ő fürdőjében lubiczolt, messze az erdőben kezdtem furulyázni; rögtön kimászott a vízből s akár hogy elbujtam, végre mégis rámtalált. Tanítottam táncolni, ágaskodva járni s ezzel multak napjaim. Vadászni már csak néha mentem, mert minden hordó tele volt már zsírral s így csak akkor öltem egy-egy fókát, ha magamnak kellett a husa. És a napok, hetek megint csak multak egymásután, és hajó még mindig nem közeledett. — Valóban, megőrültem volna e magányban az én hű fókám nélkül.

Az én fókám nem félt a puska-dörrenéstől s ha vadászni mentem az erdőbe, mindig velem jött és hiven követett, bámulva, ha egy-egy lövésre madár potyant a földre. Egy délután ismét vadászni mentünk s jó messzire távoztunk a háztól, midőn egyszerre nagyon borulni kezdett s láttam, hogy roppant vihar van készülében.

„No, Pista pajtás, most sietnünk kell ám haza, különben megmos az

eső,“ szóltam a fókához. „Hanem te nem tudsz ám a szárazon gyorsan futni; menj a vízbe és uszva jer a part mellett; így hamarabb hazaérünk.“

A vízre mutattam s a foka azonnal megértett; beugrott és a part mellett gyorsan uszott; ha sziklás rész következett, kijött a vízből s mellettem jött, aztán alkalmas ponton ismét a vízbe ugrott. Ily módon elég gyorsan jutottunk előre, de mégis távol voltunk még a háztól, midőn a vihar kitört s rettentő zápor szakadt, villámlott és menydörgött. Pista kijött a vízből és igyekezett lehetőleg gyorsan utánam jönni, hanem mégis csak lassan ment ez, úgy hogy mire végre hazaértünk, ugyancsak átáztam. Tüzet gyújtottam s aztan vacsorát főztem és oly jóízűen esteliztünk, mint akármely kis király.

Épen lefeküdni készültem s a szél ellen megerősíteni akartam éjjelre az ajtót. midőn az ajtóból egy erős villámlás fényénél hajót véltem megpillantani a tengeren. Nem tudtam hamarjában, szemem káprázik-e vagy jól láttam; a szakadó zápor daczára kirohantam a tengerpartra és figyeltem; sűrűn villámlott s tisztán láthatám, hogy vergődik egy nagy vitorlás hajó a part közelében épen a legveszedelmesebb sziklás helyen. Feszült várakozásban álltam ott, lesve, mi lesz a hajóból; kiáltoztam, de hangomat magam is alig hallottam a zugó viharban; végre belát-

tam,
és ny
zamba

K
nem
hajna
állja
akkor
ember
elmer
sziget

R
már
kimor
hogy
nagy
elvesz
mes
A leg
kezett
ismer
irány
lantjá
ton e
mert
kötő
s így
én a
hullár
asztán

V
nagy
észrev
irány
ladtar
ők is
benn
és így
hogy

tam, hogy én semmit sem segíthetek, és nyugtalanul, fölizgatva tértem házamba vissza.

Képzelmű, hogy egész éjjel nem aludtam; reszketve vártam a hajnalt. Ha a hajó szerencsésen megállja a vihart és kiköt a szigeten, akkor végre szabadulok és ismét embertársaim közé jutok; de ha elmerül, akkor talán örökre a pusztaszigeten kell maradnom.

Reggel felé még alig virradott, már ismét kint voltam a parton; kimondhatatlan öröömre láttam, hogy a hajó nem merült el, ámbár nagyon meg volt rongálva, árboczeit elvesztette és még mindig veszedelmes helyzetben volt a sziklák között. A legénység nagy erőfeszítéssel igyekezett kimenteni a hajót, de nem ismerték a vizet, nem tudták, merre irányozzák hajójukat. Ha megpillantják a lobogót, melyet én a parton emeltem, akkor mentve vannak, mert a lobogó irányában biztos kikötő hely volt; de még sötét volt és így nem láthattak oly messzire és én aggódva vártam, nem veti-e a hullám a hajót sziklára, melyen aztán összetörik.

Végre fölkel a nap és egyszerre nagy örömmel láttam, hogy a hajón észrevették az én lobogómat és azon irányban vezetik a hajót. Oda szaladtam a lobogóhoz és integettem, ők is intettek nekem, — nem sokára benn volt a hajó a csendes öbölben és így meg volt mentve. Meglehet, hogy ha az én lobogómat lát-

ják, zátonyra jutnak és elvesznek a sziklák közt.

Néhány percz múlva csónakot bocsátottak a hajóról a vízre s néhány matróz partra szállt. Eléjök szaladtam, de kezdetben alig tudtam beszélni! Oly sokáig voltam egymagam, nem beszéltem senkivel, hogy majdnem elvesztettem nyelvem használatát. A matrózok egyike így szólt:

„Láttuk a lobogót a parton s köszönetet mondunk annak, aki fölállította; e nélkül talán elvesztünk volna.“

„Nagyon örülök, hogy ily szolgálatot tettem. De mondjátok csak honnan jöttök, hová mentek?“

„Különféle árukat vittünk a csendes tenger szigetein levő telepekre és most utasokat viszünk Európába. Most pedig, ha lehetne, árboczfákat szeretnénk e szigeten keresni, mert ez éjjel a vihar összetörte árboczainkat.“

„Majd elvezetlek oly helyre, hol szép egyenes fákat találtok. — Hanem mondjátok, elvinnétek-e engem is Európába fókámmal és több száz mázsa fókazsirrall együtt?“

Megigérték s egyik nevetve kérdé, micsoda fókát akarok magammal vinni?

„Egy élő, okos állatot, mely egyedüli társam volt elhagyatottságomban. Inkább itt maradok még tovább is, hogysen Pista fókámat itt hagyjam.“

(Folytatása a 198. lapon.)

A KIS KERTÉSZ. (lásd 199. l.)

ESŐBEN. (lásd 204. l.)

(Folytatás a 195. laphoz.)

A matrózok jóízűen nevettek.

„Ne félj,“ szolt egyik, „elviszszük a fókát és a zsirt is; van elég hely a hajón. De most beszéld el, hogy jutottál ide?“

Elbeszéltem történetemet, és azal végeztem, hogy még most is várom a kapitányt, a kié a fókaszir.

„A zsir a tied,“ mondá egyik matróz, „a kapitányt pedig hiába várod. Körülbelöl félév előtt találkoztunk a tengeren egy sajkával, melyben két ember ült: a te kapitányod és egy legény; ezek beszéltek, hogy épen ide a szigetre indultak, de egy vihar összetörte a hajót s csak a kapitány menekült egy legénnyel a sajkában. Több napig hanyódtak étlen-szomjan s mikor mi hajónkra vettük őket, egészen ki voltak merülve. Ápoltuk őket, de néhány nap mulva meghaltak.“

Ez szomorú hír volt; de tudtam hogy a hajó nem a kapitányé volt, ő csak egy kereskedő megbizottja volt és így e kereskedőt illette a fókaszir is; reméltem, hogy majd megtudom, ki ez a kereskedő

Egy hétig maradt az én megmentőim hajója, a „Flora“ a szigetnél; ez alatt fölhoradtuk a fókaszirt és végre én és Pista fókám is hajóra szálltunk. A kapitány igen derék, jó ember volt. A hajón levő utasokkal csakhamar megismerkedtem s ezek igen nyájasok voltak irántam, de különösen megszerette mindenki

az én okos fókámat, melyen az egész utazó társaság sokat mulatott.

„Péter, ez a foka sokat ér majd neked,“ szolt egyszer a kapitány. „Ha Európába megérkezünk, majd utazgass városról városra és mutogasd pénzéért.“

„Igen ám,“ feleltem én, „de nekem épenséggel semmim sincs, nem utazhatom.“

„Itt a fókaszir, az megért több ezer forintot.“

„Az nem az enyém. Meg kell keresnem tulajdonosait; majd csak rájok akadok.“

„Te derék ember vagy. No, majd meglátjuk.“

Alig hogy megérkeztünk Európába, a kapitány azonnal kutatásokat tett és csakugyan nem sokára megtaláltuk az elveszett hajónak és így a fókaszirnak tulajdonosát. Egy londoni kereskedő volt.

„Te ugy cselekedtél, mint egy becsületes emberhez illik,“ szolt ekkor a kapitány. „De hiszem, hogy a kereskedő nem is fog megfellekezni rólad.“

Én nem vártam jutalmat s haza akartam indulni mindjárt, ha tudtam volna, hogyan. De a kapitány rábeszélte, hogy csak várjak néhány napig, talán megjön a londoni kereskedő; mivel pedig pénzem nem volt, adott ezt is kölcsön s én az utcákon járva mutogattam tudós fókámat. Az emberek mindig nagy számmal álltak körültem s egyik-másik egy egy pénzdarabot is adott.

Egy délután ismét így járkáltam az utcán s épen nagy csapat vett körül, midőn a tömegben át egy öreg ur és egy diszesen öltözött fiatal ember tört utat hozzám. A fiatal ember egyenesen felém rohant és megölelt.

„Nem! nem csalódom,“ szolt, „te vagy az Péter, az én egykori jó matróztársam.“

„Az bizony, az vagyok, de hát ön kicsoda? . . . Ah . . . igazán! Ferkó! az én derék Ferkóm!“

„Az bizony, ez pedig nagybátyám. A mienk volt azon hajó, mely elveszett és miénk a fókaszir, melyet te oly hűségesen megőriztél számunkra, mikor pedig magadnak is megtarthattad volna.“

„Csak kötelességemet teljesíttem.“

„Én pedig nem leszek háladatlan,“ szolt az öreg ur és aztán magukkal vittek s miután Ferkóval elbeszéltük egymásnak kalandjainkat, ezer forintot adtak nekem. Ezzel aztán pompásan megélek itt a mi kis falunkban halálomig és fókámnak is lesz mindig egy pár halacska ebédre.“

Ezzel a vén tengerész elvégezte történetét s előhívta a fókát a vizből. Most már nem szaladtak tőle a gyermekek, megsimogatták s nevettek, mikor az öreg tengerész intézésére táncolni kezdett

Az öreg Péter pedig még sokáig élt az ő kedves fókájával együtt.

BÁBU-ISKOLA.

(Képpel a czimlapon.)

Hé! ti apró bábuk,
Csönd és figyelem!
Fontos tanításra
Szóma emelem!

*

Csitt! A fecsegéssel
Alább hagyjatok!
A fecsegő iránt
Szigorú vagyok

*

Virgács a kezemben.
S a ki nem ügyel,
Az mentem lakol a
Nyír vesszőivel!

*

De látom örömmel,
Szóm fog rajtatok.
Figyeltetek és meg
Sem moczzantatok.

*

A jutalom meglesz.
Még ma veletek
A vaczi utczába
Sétálni megyek.

A KIS KERTÉSZ.

(Képpel a 196. l.)

Egy kis napfény, de nem sok
Egy kis árnyék, de nem sok.
S ha öntöző vödöröskémből
Lanyha eső p rmetez:
Szép, virágzó kertecskémnek
Esik a legjobban ez.

K I B É K I T É S.

Mit kell látnom? Mi dolog ez?
 A bal cipő hová lett?
 Béla felelj s ne légy durezás,
 Valld be rögtön tetteted!

Mit? Bertával öszszevesztél?
 Kis darab czukor miatt?
 Vége legyen a haragnak —
 Csókold meg kis hugodat!

A SZERECSEN RABSZOLGA.

Az éj leszáll, a föld pihen.
Csend ül a táj fölött.
A munkától elernyedő
Rabszolga is ledőlt.

Vér és verejték foly alá
Hörgő melléről, ah!

Véresre verte őt a vad
Vigyázó ostora.

A pamut-földön dolgozott,
Kávé-fát öntözött
Hajnaltól estig míg a nap
Ismét elköltözött.

A fölvigyázó ostora
Mindütt nyomába' van,
És éri testét az ütés,
Bár munkál szorgosan.

De hogy a nap lenyugoszik
Ő is nyugodni dől.
Csak álmában szabad szegény,
S álmod kedvesiről.

Boldog álmában látja meg
Honának tájait,
A Kongo partját, erdeit
S a pálma ágait.

Jó, hű nejét, kis gyermekit,
S kunyhója földelét.
Midőn mint szabad férfit
Tekinte szerte szét.

Midőn íjjal és nyíllal ő
Az erdőben haladt,
És ügyes kézzel ejte meg
Nagy és apró vadat.

S midőn estére hazatért,
Mily édes volt neki!
Eléje futottak a nő
És kedves gyermeki.

És ölbe fogva kis fiát....
De hallga!... ez mi volt?
Az éj elmúlt, hajnal hasadt,
S a kakas hangja szólt.

„Föl, renyhe néger, szaporán,
Kelj föl, rabszolga hát!“
Korbácsütés — s a szerencsen
Ismét hord rabigát.

Ismét meghajlik dereka
A szörnyü suly alatt.
S ültet gyapotfát s öntözi
A kávé-bokrokat.

A GÖGÖS KIS PINCS.

[Vége.]

JENŐ bátyám, mint említettem, mindenféle mesterségre tanította Mylordot s ha egy darab hust letett eléje, a kutyácska addig hozzá nem nyult, míg Jenő nem mondta: „szabad.“ Egyszer, midőn épen megint jó kövér falatot tett eléje s mondta: „vigyázz!“ Jenőnek egy pajtása jött s magával hívta valahová. Egy félóránál tovább maradt oda Jenő s ezalatt Mylord folyvást hiven őrizte a husdarabot. Hiába mondtam neki én, hogy „szabad“; nem nyult hozzá, míg végre Jenő hazajött s megengedte neki.

Ugy-e okos kis állat volt? Akárhány gyermeket ismerek, a ki nem tenné ezt meg; ha a mama süteményt vagy gyümölcsöt hagyta az asztalon s aztán elmenne, ezalatt pedig más valaki azt mondaná, hogy szabad megenni, — bizony félek, hogy kis olvasóim közül sokan nem viselnék magukat olyan okosan, mint Mylord tette.

Az tehát kétségtelen, hogy Mylord igen okos, jól nevelt kutyácska volt; hanem egy igen nagy hibában szenvedett, mely elfeledteté minden jó tulajdonságait: szörnyü gögös volt, rettentő büszkének látszott szépségére és előkelő származására, s más ebtársait nagyon lenézte.

Udvarunkban, mint már mondtam, volt egy csunya, de igen hű és jó komondor kutya. Ezt a kertész betanította arra, hogy a zöldséget a kertből egy nagy kosárban a fogai közt bevitte a konyhába. Mylord mint afféle finom ölebecske sehogyszem tudott megbarátkozni a durva szőrű, parasztos Bodrival; ha Bodri-nak nem volt szájában a kosár, akkor Mylord távol maradt ugyan tőle, mert tudta, hogy baja lenne; de ha Bodri a zöldséges kosárral jött a kertből, akkor Mylord utána ment s folytor ugatta és boszantotta, jól tudván, hogy Bodri nem állhat boszút, mert a kosarat tartja szájában.

Ez bizonyára nem csak rut dolog volt, mert hiszen szegény Bodri nem tehetett róla, hogy nem született finom szőrű ölebecskének, hanem e mellett még gyávaság is volt, mert csak akkor támadta meg, mikor ellenfele nem védhette magát. Végre azonban kikapta Mylord urfi méltó büntetését.

Egy reggel Mylord megint kísértált az udvarra s nem sokára visitva tért vissza, egészen nedvesen, lelogó farkkal, mintha leforrázták volna. Olyan szomorú pofát vágott, hogy kacagnunk kellett rajta s nem tudtuk elgondolni, mi baja történhetett, míg végre a kertész elbeszélte.

A derék Bodri ugyanis, mint rendesen, hozta a zöldséges kosarat a kertből s ezt látva Mylord, megint boszantani kezdte s az udvarunkban levő kis tó mellett ugatva szaladgált

utána. Bodri egy ideig türte, hanem végre megunta a boszantást; hirtelen letette a kosarat, hátraugrott és nyakon ragadta Mylordot; ez hamarjában nem is tudta, mi történik vele, nagyot visitott, de ezzel Bodri nem törődött; jól megrázta fogai közt, aztán földobta magasra, úgy hogy szegény Mylord épen a tócska közepébe esett. Bodri aztán nyugodtan tovább ment, a gögös kis pincs pedig megszegyenítve és siránkozva nagy nehezen kivergődött a vízből s a szobába menekült.

Sokat nevettünk e történeten; Mylordnak pedig használt a leczke, mert ezentul aztán nem boszantgatta Bodrit, hanem szerényen viselte magát, úgy hogy alig lehetett ráismerni.

Kitaláljátok-e, kis olvasóim, mért mondtam el e történetet? Bizonyára nem csak azért, hogy a gögös kis pincs kalandját elmeséljem, hanem mert ebből tanúság vonható. Az emberek közt is vannak sokan, kik mert czifra ruhájok van és mert előkelő származásuak, lenézik a szegényebb sorsuakat. Pedig a durva ruha alatt lehet valaki derék ember s a gögös lenézőt előbb-utóbb eléri méltó büntetése.

KRISZTUS ÉS A MADARAK.

— Gyulai Pál meséje —

Krisztus urunk futott, bujkált,
Hideg földön az erdőn hált;
Üldözői ott sem hagyták.
Ott is meg-megriasztották.

Kis pacsirta pártját fogta,
 Merre bujkál, meg nem mondta,
 Sőt hitta az üldözőket,
 Hogy vezesse félre őket.
 De a fűrj a hogy meglátja:
 „Itt szalad!” mind azt kiáltja:
 A bíbic meg mindjárt pedzi,
 „Búvik, búvik!” reá kezdi;
 A galamb is búgja sorba:
 „A bukorba, a bukorba;”

Megfogták a bokrok alján,
 Szegény Krisztus arca halvány,
 El is vitték kinhalálra,
 Megfeszíteni keresztfára.
 Kis pacsirta elkiséri,
 Galamb, bíbic, fűrj csak nézi,
 S nem búsul, hogy ezt okozta,
 Krisztus őket megátkozta:
 A fűrjet, hogy fenn ne szálljon;
 Csak vetés közt szaladgáljon;
 A bíbicet, meg ne álljon,
 Réten káka közt bujkáljon;
 A galambot, búban éljen,
 Bokrok alatt keresgéljen.
 A pacsirtát szívvél, szóval
 Megáldotta ezer jóval:
 Tudjon békén fészken ülni
 Legmagasban felrepülni,
 Földre szállni, égbe kelni,
 S reptében is énekelni.

JÓTÉKONYSÁG.

(Képpel a 208. l.)

„Öreg vagyok, világtalan:
 Szegény vagyok, koldulok.
 A vezetőm kis kutyácska —
 Jó szívekhez fordulok.”

„Itt van, szegény öreg ember
 Fogja, ime egy hatos.
 Ez mindenem. Be sajnálom,
 Hogy többet nem adhatok!”

ESŐBEN.

(Képpel a 197. l.)

No, megjártad Karolinka,
 Szörnyűség!
 A vizet dézsából önti
 Rád az ég.

A mezőre hű Beczkóddal
 Kimenél,
 Utolért az eső-vihar
 S nem kinél.

Ottan guggolsz a part alatt
 S megázol.
 Hajad repül, fogad vaczog,
 Megfázol.

Hát biz így jár ki hazulról
 Menekül.
 Meleg bunda, esernyő és —
 Szó nekül.

A SZÉLRŐL.

Ha északról fú a szél, a vad:
 Jól begombold kis kabátodat

Délről ha fú a szél, meglehet:
 Dézsával foghatsz esővizet.

Ha keletről érkezik a szél:
 Ember és barom aggódva fél.

De ha nyugati szél fú feléd:
 Ez jó kedvet, erőt fú beléd.

TANULSÁGOS MONDÓKÁK.

Azok, kik nagyon tetszeni vágnak
 Azok nem tetszenek a világnak.

Nézz vissza a multra s tekints a jövőbe:
 Ugy majd a jelenben jutsz könnyen
 előbbre.

A FÉNYKÉP.

Gyuricza.

Jójj csak ide Katicza,
Nézd csak, fotografia.
Ejnye, ejnye, milyen furcsa!
Ez a Borsca néni arcza!

Katicza.

Hová gondolsz, Gyuricza?
Sohasem volt igaz a!
Mit is beszélsz, te kis töke?
Hisz' a néni haja szőke!
Csalatkozol Gyurka, nagyon
Ennek barna haja nagyon.

Gyuricza.

Ez itt barna? No hát jól van.
De e szemben és ez orrban
Borsca nénit látom itten
Csakhogy persze, jó kicsinyben.

Katicza.

Ugyan kérlek, lelkem Gyuszi
Ne légy már oly alamuszi!
Tán behunyva van a szemed?
Ha magad megerőlteted
Észre veszed hogy itt az orr
Olyan mint a tejes csupor.
Borsca néni orra keskeny —
Bolondot ne szólj hát, lelkem.
Aztán ezen arczkép, itt ni —
Nem is a szszony, hanem férfi!

Gyuricza.

Lehetetlen! Ne beszélj hát!
Soha ilyen nagy ostobát
Mint ez az én töksi fejem —
Katka aszszony, megkövetem!

Katicza.

Ha nem hiszed, te kis bamba
A baba is megmondhatja.

A PETI KECSKÉJE.

PETIKE nagyon derék kis vitéz volt, csak az bántotta, hogy még olyan kicsike, hogy semmit sem biznak reá. Apja az uraságnál szolgált s egyik fia, Petike bátyja mellett bojtárkodott, egy másik testvér pedig a szomszédfaluban szolgált és nem csak sok szép bankópénzt, hanem csizmát és kalapot is kapott minden esztendőben. Petike még alig volt hat éves és így otthon kellett ülnie; pedig ugy szeretett volna ő is valami hasznot tenni.

Nagyon furta ez Petike fejét s egyszer így szólt anyjához:

„Kedves anyám, én már nagy ember vagyok, szeretnék én is valamit csinálni, adjon valami munkát.“

Anyja nevetett a kis fiu e szaván.

„Jól van, Petikém, hát vezesd legelni a kecskét; az udvarban már minden füvet lelegelt, majd kötelet kötünk rá s aztán szépen legeltesd ott a hegyoldalon.“

Ez a kecske pedig az egész családnak kedvencz-állata volt. Ott legelészett mindig a ház körül s Petike sokat játszadozott vele. Nagy volt hát most az öröme, hogy játszótársával elmehet a mezőre s ott jó füvecskére vezetheti. Anyja kötelet kötött a kecske szarvai közé, a végét Petike kezébe adta, aztán

még egy darab kenyeret dugott a tarisznyájába s utnak ereszté.

Nagy büszkén kezdte Petike vezetni a kecskét; örült annak, hogy most már ő is tesz valami hasznot és hogy az ő kedves kecskéje jó füvecskét fog találni. De csakhamar úgy találta, hogy ez a mulatság még sem megy olyan könnyen, mint gondolta. Alig volt a kecske kint a szabadban, ugrádozni és szaladni kezdett, árkon-bokron átmászkaált s szegény Petike alig birt utána menni és gyenge kis kezében alig birta tartani a kötelet, mikor a kecske kissé erősebben rángatta.

Végre azonban mikor Petike már egészen elfáradt s alig lihegett, szerencsére a kecske is megelégette a tánczot, csendesen legelészett, aztán lefeküdt és pihent. Petike ezalatt tele szedte kalapját mezei virágokkal, később megette kenyerét s nagyon boldog volt.

Nem sokára azonban megunt a kecske a pihenést s oly gyorsan fölugrott, hogy Petike alig ért rá megragadni a kötélet végét. A nap már nyugovóra szállt s Petike szeretett volna hazamenni, hanem a kecske másképp gondolkozott. Ugrádozva szaladt épen ellenkező irányban, mint Peti akarta s hiába rángatta a kötelet, a kecske erősebb volt és vont a maga után, tüskön, bokron, árkon át, úgy hogy a szegény fiucska sirva és lelkendezve alig birta már követni.

H
eszébe
haladt
és tö
a fa
kényte
ágasko
beleny
Peti
mint
kezdte
hogy
”
a ke
sürün
hogy
kell
jönne
kecske
addig
kecske
A
egész
egyik
volna
aludt
arra
fiucska
fénye
Miko
kezőb
nem
hitte
egész
donk
menn
A
Peti
testv

Hirtelen okos terv villant meg eszében. A mint egy fa mellett elhaladtak, Peti hamar körülszaladt és többször körültekerte a kötelet a fa derekán, úgy hogy a kecske kénytelen volt megállni; sokáig ágaskodott és kapálózott, de végre belenyugodott, lefeküdt és elaludt. Peti nem tudott okosabbat tenni, mint leülni, de mivel már esteledni kezdett, erőt vett rajta a félelem, hogy nem fog hazajuthatni.

„Oh jaj! hogy viszem most haza a kecskét!” siránkozott s könyei sűrűn polyogtak. „Ki hitte volna, hogy olyan akaratos lesz! Most itt kell töltenem az éjt... farkasok jönnek s megesznek engem is, a kecskét is!” Így sirdogált Petike addig-addig, míg végre hanyattdőlt a kecske mellé és szépecskén elaludt.

Azt nem tudta Petike, hogy egészen közel van azon faluhoz, hol egyik testvére szolgál, ki segíthetett volna rajta. A mint tehát Petike aludt, történt, hogy két ur épen arra sétált; ezek meglátták az alvó fiúcskát s hogy megréfkélik, egy fényes ezüst tizest tettek kezébe. Mikor Peti nem sokára fölébredt s kezében a fényes pénzdarabot találta, nem tudott hoválenni örömeiben; azt hitte hogy tündérek jártak ott s egészen elfeledte, hogy hát tulajdonképen ideje volna már haza menni.

Azon urak pedig, kik a pénzt Peti markába nyomták, épen a testvéreinek gazdái voltak s haza

érve elbeszélték, hogy a mezőn egy szép fiúcskát láttak, aludva egy fehér kecske mellett. Petike bátyja, Pista, ezt hallotta s mindjárt eszébe jutott, hogy ez bizonyosan az ő kis öcsce, Petike. Miután már egészen sötét volt, sietett a gazdája által mondott helyre s csakugyan ott találta Petikét, ki még mindig fényes tizeskéjében gyönyörködött.

Petikét hazavinni szüleihez már késő lett volna s ezért Pista magához vitte s éjjelre a kecskével együtt ott tartotta.

Otthon ezalatt Peti szülei nagy aggodalomban voltak, hova tűnhetett el a kis fiu. Vártak késő estig, — de csak nem jött meg. Anyja egész éjjel sirt s korán reggel már épen indulni akart keresésére, midőn Pista kézen vezetve hozta Petikét és a kecskét is. Nagy volt az öröm, hogy nagyobb baj nem történt, hanem Petike megtanulta ebből, hogy nem szabad idő előtt olyanba fogni, mihez még nincs ereje. Egy-két év múlva midőn nagyobbra nőtt, szerencsésebb volt a kecske-örzésel, — mert a kecske sokáig kedvence maradt. Egy izben gonosz fiuk ellopták a kecskét, de szerencsésen megkerült s még sokáig élt, míg végre leölték és sülve-fözve megették. Petikéből pedig idővel igen derék ember lett s mint Péter gazdát mindenki szerette.

JÓTÉKONYSÁG. (lásd 204. l.)

Kiadott és nyomtatott a Deutsch-féle könyvnyomda és kiadói részv.-társ. intézetében, Pest Józseftér 6. sz.

Felölős szerkesztő: Forgó bácsi. — Ára negyedévre 1 frt.

☛ Megjelenik hetenkint egyszer 16 oldalon. ☚